

Životopis – Danuše Schreiterová

Motto paní Schreiterové = „Každý má v sobě dvě sestry. Závist, která za sebou vede svoji sestru Nenávist. Ty dvě se hodně často doplňují a to je často problém, pro některé i neštěstí. Ale nedá se tomu zabránit, jedině tak, že si jich nebudeme všímat.“

Paní Danuše se narodila 19. 1. 1935 v Rudné panu Vilému Schreiterovi a paní Marii Schreiterové. Oba její rodiče pocházeli z Plzně a v Rudné pobývali pouze kvůli práci pana Schreitera. V roce 1937 se celá rodina přestěhovala zpátky do Plzně, a to konkrétně do domu v Úslavské ulici, který postavil Danin dědeček (tatínek Viléma Schreitera). Dana zde tedy žila se svými rodiči, prarodiči, tetou a strýcem.

Danin dědeček začal tento dům stavět již na počátku 30. let, ale se stavbou se pojila spousta komplikací. Původním plánem bylo postavit malý dvoupatrový domek, to se ale nelíbilo úřadům, ty s pozemkem zamýšlely jiné věci. Řekly, že na tomto místě musí stát do budoucna větší dům, a plány se musely předělat. Danin dědeček ale neměl dostatek peněz a půjčil si tedy od příbuzných. Realizace projektu nakonec přece jen proběhla a rodina Schreiterů začala bydlet na Slovanech. Hned naproti bydlel Karel Suchý, který trávil skoro veškerý svůj čas sezením v okně a pozorováním svých sousedů.

Na začátku roku 1945, při bombardování Plzně, se celá rodina Schreiterů schovávala ve sklepě domu.

Dana vzpomíná, že vždy chodila do krytu s malým kufříkem, ve kterém měla všechny své oblíbené plyšáky od tety a v ruce držela vodítko, na kterém vedla svého psa Kikinu. V krytu byla celá rodina, až na tatínka Dany s dědou. Ti chodili po domě a snažili se zajistit, aby se při bombardování nic nezničilo.

Když v květnu 1945 přijeli osvobodit Plzeň Američané, byla Dana radostí bez sebe. Američany si zamilovala a toužila se naučit anglicky. Američané byli tenkrát ubytováni v Borském parku. Sem je chodila Dana s maminkou a kamarády pozorovat. Vzpomíná na to, že to tam vždycky krásně vonělo, dodneška si pamatuje, jak to tam bylo čisté a kolik dobrého jídla bylo všude kolem. Dokonce i do domu v Úslavské ulici se Američané podívali. Jednoho odpoledne přijeli v jeepu na kávu. Danina maminka uměla skvěle péct, a tak napekla spoustu sladkého, akorát to kafe jim doma chybělo. To si museli američtí vojáci přivést sami ☺.

Dana měla taky strýce Miroslava Nováčka (bratr maminky Dany), ten už od dětství miloval vojáčky a toužil se jednou dostat k armádě. To se mu také povedlo, bohužel byl ke konci války deportován do ghetta Terezín. Sem mu celá rodina posílala svetry, které upletla babička Dany. Po konci války nikdo nevěděl, jestli stále žije. Bylo zjištěno, že na místě, kde přebýval, vypukl požár a všichni utekli. Dlouho se o něm nic nevědělo, po pár měsících ale přišel do Plzně dopis o tom, že žije a nachází se v Drážďanech. Trvalo dalších pár měsíců, než

se strýc Mirouš vrátil domů. Na začátku srpna se z ničehonic zjevil u dveří, celá rodina ho přivítala. Když se umyl a najedl, tak jim pak vyprávěl o tom, jak se měl.

Na začátku padesátých let ale přišla velká rána. Komunisté znárodnili čerstvě splacený dům a rodina přišla o příjmy s ním spojené. Nájemné bylo směšně malé (cca 100 Kčs na měsíc) a k tomu ho ještě musela maminka Dany nosit v určenou dobu do spořitelny. Vše si rodina musela financovat sama a nedostávala na to téměř žádné příspěvky. Danin tatínek se bouřil a odmítal dodržovat nařízení režimu ohledně domu (např. vyvěšování vlaječek). K tomu se zjistilo, že soused Karel Suchý patří k uličnímu výboru a nemá problém rodinu udávat. Psal jim posudky, které např. Daně zkomplikovaly velkou část života.

V této době už Dana dospívala a nastoupila na gymnázium. Vždy měla perfektní známky a téměř vždy prospívala s vyznamenáním. Bohužel kvůli změně režimu se neustále rušily školy a pak následně zase otevíraly. Dana proto musela nejméně 5x změnit školu, kterou studovala. Nakonec skončila na škole poblíž hlavního nádraží. I zde měla stále skvělý prospěch, a tak jí učitelka požádala, aby doučovala další studenty. Dana ale byla obezřetná, a raději se zeptala, o koho se jedná. Zjistilo se, že těmito studenty jsou právě děti pana Suchého. Dana proto nabídku odmítla, protože by to prý nedělalo dobrotu.

Nakonec na této škole měla i maturovat. Když si vybírala školu vysokou, hodně ji zajímala veterina. Tu jí však tatínek zakázal s tím, že ji zná a že u toho nevydrží. Dana dále chodila do školy, ale přestávalo se jí dařit. Učitelé jí dávali horší známky, než by si bývala zasloužila. A chodili jí oznamovat, že to nevidí moc dobře a že jí vychází samé čtyřky. Z tohoto důvodu si nakonec Dana žádnou vysokou školu nezvolila. U maturity si vytáhla otázky, které suverénně ovládala, a zkoušející se jí tedy zeptal, proč se nehlásí na žádnou školu. Ona řekla, že s těmi známkami, co má, nikam nemůže. On jí odvětil, že to by se na to podíval a že on ji na tu školu dostane. Dana tak mohla nakonec přece jen studovat a zdálo se, že vše bude v pořádku. Bohužel kvůli posudkům z uličního výboru ji z vysoké školy vyloučili a měla doživotní zákaz studií na všech vysokých školách.

Začala tedy pracovat ve Škodovce u pece, kde zůstala dalších osm let. Posudky se s ní bohužel nesly celý život a žádná práce jí tak dlouho nezůstala. Karel Suchý byl na rodinu Schreiterů zaměřený i nadále. Když Dana převzala správu nad barákem, udával ji za každou maličkost (např. nestihla shrabat sníh, než odešla do práce, a místo ní ho shrabali nájemníci).

V listopadu 1989 byla Dana radostí bez sebe. Dokonce se účastnila demonstrací na náměstí. Po revoluci jí byla navráćena veškerá rozhodovací práva ohledně domu. Chtěla se ihned pustit do oprav, bohužel neměla moc peněz a zabralo jí to pár let, než byl dům opraven.

Letos paní Dana oslavila 90. narozeniny, sice se nikdy nevdala a neměla děti, ale zažila toho opravdu spoustu a má o čem vyprávět. Řídí se tímto mottem: **Každý má v sobě dvě sestry. Závist, která za sebou vede svoji sestru Nenávist. Ty dvě se hodně často doplňují, a to je často problém, pro některé i neštěstí. Ale nedá se tomu zabránit, jedině tak, že si jich**

nebudeme všímat.“ Toto motto velmi výstižně shrnuje celý život paní Dany. Proto má plné právo být jeho hrdou majitelkou.